

РЕШЕНИЕ

№ 1017

гр. Бургас, 28.10.2022 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

ОКРЪЖЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и девети септември през две хиляди двадесет и втора година в следния състав:

Председател: АННА ИВ. ЩЕРЕВА

при участието на секретаря Ваня Ст. Димитрова
като разгледа докладваното от АННА ИВ. ЩЕРЕВА Гражданско дело № 20222100100292 по описа за 2022 година
за да се произнесе, взе предвид следното :

Производството е образувано по искова молба на П. К. Г. с ЕГН ***** от ****, със съдебен адрес гр. Бургас, ул. „Сливница“ № 31, ет.1 - адвокат А. Т., **против** Л. К. Г. с ЕГН ***** от ****, със съдебен адрес гр.Бургас, ул. „Васил Априлов“ № 16, ет.3, офис 2 – адвокат Д. Н.. Предявен е осъдителен иск за сумата от **100 000 лв.**, ведно със законната лихва от предявяването на иска на 25.02.2022г. до окончателното плащане. Искът е предявен на следните евентуално съединени основания :

1. обезщетение за непозволено увреждане на ищеца, извършено от ответника от укриване на факти и поставянето му в заблуждение относно предмета на постигнатите уговорки по чл.6, ал.3, т.5.2. от сключения между страните договор за спогодба от 31.07.2017г.;

2. на основание чл.100 от ЗЗД ответникът дължи на ищеца вземането по чл.6, ал.3, т.5.2. от договора за спогодба, предмет на договор за цесия от 31.07.2017г.;

3. със сумата ответникът се е обогатил неоснователно за сметка на обедняването на ищеца при уреждане на отношенията по попълване на запазена част от наследството.

Обстоятелства, на които се основават претендираните права и предявените иски :

Страните са братя, наследници по закон на К.П. Г. с ЕГН *****, починал на 03.12.2014г. Със саморъчно завещание от 19.03.2014г. бащата на страните е завещал цялото си имущество на ответника Л. Г. и на трето за

настоящия спор лице - Я.И.М.. На Я.М. е завещал моторна яхта, недвижим имот в гр. Созопол и 100 000 евро, а на ответника е завещал цялото си останало движимо и недвижимо имущество и притежаваните от него дялове в търговски дружества.

Във връзка с претенции на ищеца за нищожност на саморъчното завещание и за намаляване на завещателните разпореждания до размера на запазената му част от наследството между него и бенефициерите по завещанието бил подписан договор за спогодба от 31.07.2017г., с който страните уредили изцяло спорните си отношения. Със спогодбата бенефициерите по завещанието признали правото на ищеца на запазена част върху 1/3 от наследството и постигнали договореност ищецът да получи част от активите на наследството. С чл.6, ал.3, т.5-2 от спогодбата страните се уговорили ответникът да прехвърли на ищеца и актив на стойност 100 000 лева - парично вземане на представляваното от ответника търговско дружество „Панорама-2000“ ЕООД. С това ответникът следвало да уравни /попълни/ признатата запазена част на ищеца от наследството.

Ищецът счита тази цесия на вземане от 100 000 лева за възмездна, тъй като в рамките на взаимните отстъпки, постигнати по спогодбата по чл.365, ал.1 от ЗЗД, срещу това прехвърлено вземане ищецът се отказал от поголемия дял от наследството, който би получил съобразно правото си на запазена част от наследството. В този смисъл било изричното му договорно изявление по чл.2 от договора за спогодба, с което се отказва от претенцията си за нищожност на завещанието като изрично заявява, че признава неговата валидност. Като следващ аргумент за възмездност на цесията сочи съпоставката на договорената оценка на наследствените активи с реалната стойност на активите, които ищецът получава - запазената му част от наследството е определена на стойност 1 230 244,92 лева плюс 191 036,50 щатски долара, срещу което получава активи, чиято оценка е по-ниска с около 200 000 лева. Освен това съгласно чл.9, ал.6 от спогодбата ищецът прави отказ от всички свои претенции по посочените дела.

В изпълнение на постигнатите уговорки за попълване на запазената част на ищеца ответникът му прехвърлил с нотариален акт уговорените недвижими активи на наследството, заплатил договорените суми и прехвърлил на ищеца вземането на „Панорама-2000“ ЕООД в размер на 100 000 лева. Последното било сторено с договор за цесия от 31.07.2017г., за която бил уведомен длъжникът.

В качество си на кредитор на цедираното вземане ищецът предявил против длъжника Й.Н.П. иск за вземането, което било квалифицирано съобразно спогодбата и цесията като иск за вреди, евентуално като иск за неоснователно обогатяване. Длъжникът П. междувременно била прехвърлила недвижимите си активи в полза на трети лица, поради което ищецът съединил паричната си претенция с Павлови искове. С решение по образуваното гр.д. № 1384/ 2017г. на БОС съдът отхвърлил тези искове, като приел, че ищецът не

се легитимира като кредитор на цедираното вземане - Й. П. била освободена от отговорност като управител на „Панорама - 2000“ ЕООД, поради което иск за вреди по чл.145 от ТЗ бил недопустим поради липса на правен интерес, а договорът за цесия бил нищожен поради липса на конкретизация на основанието на цедираното вземане. Освобождаването от отговорност било сторено с протоколно решение на едноличния собственик на капитала от 15.12.2016г.

Ищецът счита, че е увреден от недобросъвестното поведение на настоящия ответник, който премълчавайки факта, че е освободил длъжника по цедирането вземане от отговорност, е поставил ищеца в заблуждение относно възможността да бъде получена каквато и да е сума по договора за цесия. В резултат на това увреждане ищецът получава със 100 000 лева по-малко от договореното попълване на запазената му част от наследството.

Твърди, че ако в настоящия спор се приеме, че договорът за цесия е валиден, на основание чл.100 от ЗЗД ответникът отговаря за съществуването на вземането по време на прехвърлянето. Поради това с оглед освобождаването на управителя от отговорност ответникът дължи на ищеца сумата от 100 000 лева.

Ако и по отношение на ответника се приеме, че договорът за цесия е нищожен, то в резултат на тази нищожност ответникът си е спестил за сметка на ищеца сумата от 100 000 лева, с която сума е следвало да се попълни запазената част от наследството. Така ответникът се обогатявал за сметка на ищеца. В съдебно заседание ищецът поддържа така въведеното основание, като уточнява, че претендираното неоснователно обогатяване произтича от това, че макар и формално да е изпълнено задължението за цедиране, договорът за цесия не поражда правно действие поради освобождаването на длъжника по цедираното вземане от отговорност като управител на дружеството.

Ответникът представя **писмен отговор**, с който оспорва иска. По фактите твърди следното :

Съгласно уговорките в договора за спогодба вземането, предмет на цесията, не е част от активите на наследствената маса или актив, с който се попълва запазената част. То е включено единствено като част от уговорките между страните, за да бъде гарантирано за ищеца подписването впоследствие на договор за цесия. Счита, че това са други правоотношения, но поради припокриването на лицата била включена тази препратка в договора за спогодба.

Сочи, че вземането всъщност представлявало претенция на ищеца към бившия управител на дружеството Й. П.. В периода 16.12.2014г. - 11.09.2015г. ищецът бил съдружник в „Панорама – 2000“ ООД и като такъв се сдобил от счетоводството с протокол на едноличния собственик на капитала (наследодателя на страните К. Г.) за изплащане на възнаграждение в размер на 100 000 лева на тогавашния управител Й. П.. След собствена проверка на

автентичността на подписа на К. Г. чрез частна графологична експертиза установил, че подписът не бил на собственика на капитала, поради което считал, че тези пари са неправомерно платени на Й. П.. Тъй като към момента на спогодбата ищецът вече нямал качеството на съдружник, а по силата на спогодбата собствеността върху дяловете в това дружество останала в патримониума на ответника, по изричното настояване на ищеца вземането за тази сума му било прехвърлено с договор за цесия от управителя на дружеството.

Към момента на спогодбата и последвалата цесия ищецът бил наясно с протокола от 15.12.2016г., с който Й. П. била освободена от длъжност и отговорност като управител. Освен това протоколното решение от 15.12.2016г. било вписано в ТР. При преговорите за спогодбата ответникът изрично поясnil, че към момента на вземането на решението от 15.12.2016г. не е имал информация за противоправно поведение на управителя Й. П., нито е имал съмнение в достоверността на документа. Квалификацията на вземането от П. била направена от ищеца. Поради това счита за невярно твърдението, че ответникът е премълчал факта на освобождаване на длъжника по цедираното вземане от отговорност, като по този начин поставил ищеца в заблуждение относно възможността да получи сума по договора.

Ответникът оспорва и възмездния характер на договора за цесия. Сочи, че в спогодбата и в договора за цесия не е посочена цена на прехвърляното вземане, което не участва в сметките между страните по спогодбата и не е част от договорките за попълване на запазената част. Ищецът бил изцяло компенсирал с прехвърленото му по силата на договора за спогодба имущество. Вземането било подарено на ищеца по негово настояване и то едва след като били постигнати окончателните договорки въз основа на взаимните компромиси. Счита, че ищецът неоснователно не отчитал отстъпките, сторени от ответника, както при определяне стойността на някои от активите в наследствената маса, така и факта, че тежестта по изпълнение на завета в полза на Я.М. била поета предимно от ответника.

Дори и да се приеме безвъзмездност на цесията, тъй като ищецът се е съгласил да придобие вземането и сам да осъществи всички действия по неговото съдебно установяване, следва че той го е придобил при това условие - на собствен риск. Поради това и в тази хипотеза липсва противоправно поведение на ответника.

Оспорва и твърдяното несъответствие на стойността на запазената част от наследството /1 230 244,92 лв. и 191 036,50 щ.д./ и получените от ищеца активи, чиято оценка била по-малка от дела му с около 200 000 лева. Излага следните доводи :

- сумата от 191 036,50 щатски долара била заплатена на ищеца изцяло – 29 104,76 щ.д., получени от него преди спогодбата, и 161 931,74 щ.д., заплатени му в договорения срок;

- на ищеца била заплатена и 1/3 от договорената продажна цена за имота в гр.Черноморец - 20 543 евро;

- сумата от 1 230 244,92 лева била компенсирана с прехвърляне на следните активи : - недвижими имоти на обща стойност 610 860,47 лева; - лодка и дялове от ТД - 12 000 лева; - парични средства - в общ размер на 529 575,33 лева, от които 228 575,33 лева, получени преди спогодбата и 301 000 лева, платени в договорения срок; - в деня на подписване на спогодбата на ищеца била заплатена сума съгласно чл.9 ал.2 от спогодбата, с което уговорките по попълване на запазената част били изпълнени.

Сочи, че не е страна във водените от ищеца съдебни производства срещу Й. П. и не е обвързан от СПН по тях.

Оспорва и отговорността по чл.100 от ЗЗД поради безвъзмездността на вземането. Соци още, че не е страна по договора за цесия. Твърди, че липсва изразена воля на ответника по смисъла на чл.23 от ЗЗД за обещаване действието на трето лице.

Счита за неприложима и хипотезата на чл.59 от ЗЗД поради безвъзмездния характер на цесията. Но дори и да се приеме обратното, хипотезата не е налице, тъй като е прехвърлено вземане, подлежащо на установяване по съдебен ред със знанието и съгласието на ищеца той сам да проведе всички действия по неговото съдебно признаване. Обстоятелството, че производствата завършват с неблагоприятен за ищеца резултат, не означава липса на престация от ответника, защото същото е прехвърлено с риск за ищеца от резултата от съдебните производства. В този смисъл ответникът е изпълнил своето задължение по спогодбата, така както е договорено без да се е обогатил неоснователно.

Страните представят доказателства в подкрепа на становищата си. Претендират и присъждане на направените по делото съдебни разноски.

След съвкупна преценка на доводите на страните, на събраните по делото доказателства и на разпоредбите на закона, Бургаският окръжен съд намира за установено следното:

Не се спорни между страните и се установяват от събраните по делото доказателства следните факти :

Ищецът П. К. Г. и ответникът Л. К. Г. са деца и единствени наследници по закон на баща си К.П. Г., починал на 03.12.2014г. С протокол от 03.08.2015г. на нотариус с рег. № 542 в регистъра на НК е обявено саморъчно завещание на покойния К.П. Г. от 19.03.2014г., с което той е завещал на племенника си недвижим имот в гр. Созопол, моторна яхта и 100 000 евро, а на сина си – ответника Л. К. Г. е завещал цялото си останало имущество.

На 23.12.2015г. ищецът П. Г. предявил против ответника Л. Г. и против третото лице Я.М. иск за прогласяване нищожност на това завещание, евентуално – за възстановяване на запазената му 1/3 част от наследството. В хода на производството по този иск /гр.д. № 2171/ 2015г. по описа на

Окръжен съд – Бургас/ между страните по делото е сключен процесният договор за спогодба от 31.07.2017г. С чл.1.1. от договора страните са определили предмета на спогодбата си – уреждане на отношенията им по водените между тях 5 граждански дела, в това число и гр.д. № 2171/ 2015г. по описа на БОС, и уреждане на всички претенции помежду им, свързани с наследяването по закон и по завещание на К.П. Г.. С тази спогодба страните са признали валидността на саморъчното завещание от 19.03.2014г., ищецът П. Г. е признал неоснователността на претенцията си за нищожност на завещанието, предявена по гр.д. № 2171/ 2015г., а трите страни са признали правото му като син и наследник по закон на починалия на запазена част в размер на 1/3 идеална част от имуществото в наследствената маса, описана в чл.4.1. от договора за спогодба /недвижими имоти, дялове в ТД, леки автомобили, плавателни съдове и влогове в банка/.

Не е спорно между страните, че производството по гр.д. № 2171/ 2015г. е прекратено с влязло в сила протоколно определение от 04.09.2017г., с което е одобрена съдебна спогодба на страните. При служебна справка се установява, че предметът на тази съдебна спогодба, е идентичен с този по процесния договор за спогодба от 31.07.2017г. – уреждат се спорните отношения между страните във връзка с оставеното от К. Г. наследство и възстановяването на запазената част на ищеца П. Г.. И с двата договора е приета стойност на наследствената маса 3 690 734,76 лв. и 573 109,51 щ.д., както и стойност на запазената за ищеца П. Г. 1/3 част от наследството в размер на 1 230 244,92 лв. и 191 036,50 щ.д. Налице е различие в активите, които ищецът П. Г. получава за възстановяване на запазената си част – идентични по двата договора са описаните два самостоятелни обекта, дялове в ТД, моторна лодка, сума от 301 000 лв., сума от 161 931,74 щ.д. и сума от 20 543 евро. В процесния договор за спогодба от 31.07.2017г. фигурира и допълнителна уговорка по отношенията по попълване на запазената част от наследството на П. Г. – с клаузата на чл.6, ал.3, т.5.2. страните са се споразумели като част от взаимните отстъпки при определяне на условията за попълване на запазената част от наследството на ищеца П. Г., брат му – ответникът Л. Г. в качеството си на представляващ „Панорама – 2000“ ЕООД с ЕИК 102659908 да му прехвърли с договор за цесия вземане на това ЕООД от длъжника Й.Н.П. в размер на 100 000 лева. Вземането е описано като произтичащо от деликт и евентуално неоснователно обогатяване на Й. П. - получено от нея без основание плащане в качеството ѝ на бивш управител на дружеството въз основа на неавтентично решение на едноличния собственик на капитала. Подобна уговорка липсва в одобрената на 04.09.2017г. съдебна спогодба на страните, с която отношенията по описаните 5 граждански дела и по възстановяването на запазената част от наследството на ищеца са окончателно уредени. Съгласно чл.10 на одобрената съдебна спогодба страните са заявили, че с подписването на тази спогодба и след изпълнението на договорените в нея задължения „считат за изцяло уредени всички свои вещни и облигационни отношения по повод на наследството по закон и

завещание, предмет на спогодбата така, щото никоя от тях няма и няма да има за в бъдеще каквито и да било допълнителни претенции по отношение на която и да било от останалите страни“.

Не е спорно, че на 31.07.2017г. е сключен и договорът за цесия съобразно уговорката по клаузата на чл.6, ал.3, т.5.2. от договора за спогодба от същата дата. С този договор цедентът „Панорама – 2000“ ЕООД, действащ чрез управителя си – ответникът Л. Г., е прехвърлил на цесионера – ищеца П. Г. вземането си в размер на 100 000 лв. от длъжника Й.Н.П.. Вземането е описано по същия начин като в спогодбата от 31.07.2017г. - като произтичащо от деликт и евентуално неоснователно обогатяване на длъжника с тази сума, която като бивш управител на дружеството длъжникът сам си е превел с подписано от него платежно нареждане до „ПИБ“ АД от 10.10.2014г. Плащането било извършено за допълнително възнаграждение на длъжника като управител на дружеството, определено с въз основа на решение на едноличния собственик на капитала на дружеството с подправен /неавтентичен/ подпис. Съгласно чл.4 от този договор така прехвърленото вземане е уговорено като елемент от попълването на запазената част на цесионера от наследството на баща му и е резултат от направени взаимни отстъпки по спогодба на цедента и цесионера, която са сключили като страни по гр.д. № 211/ 2015г.

С влязло в сила съдебно решение по гр.д. № 1384/ 2017г. по описа на Окръжен съд – Бургас искът на ищеца П. Г. против длъжника Й.Н.П. за изпълнение на паричното задължение от 100 000 лв. по договора за цесия е отхвърлен, като е установена нищожност на този договор поради липса на предмет и на кауза.

Не е спорно и се установява от публичните вписвания по партидата на „Панорама – 2000“ ЕООД с ЕИК 102659908, че към сключването на договорите за спогодба и за цесия /2017г./ едноличен собственик на капитала на дружеството е „Вендита Инвест“ ЕАД с ЕИК 203652216, представлявано от управителя си Й.Р., а управител е ответникът Любомир К. Г.. До 21.12.2016г. управител на „Панорама – 2000“ ЕООД е бил и посоченият длъжник по договора за цесия - Й.Н.П.. С решение на едноличния собственик на капитала на дружеството от 15.12.2016г. последната е освободена от длъжността управител и от отговорност като такава.

При така установените по делото факти съдът прави следните изводи :

По иска за заплащане на сумата от 100 000 лв. - обезщетение за неправомерно увреждане на ищеца от поведението на ответника при сключването на договора за спогодба от 31.07.2017г. - укриване на факти от ответника и поставяне на ищеца в заблуждение относно възможността да получи суми по договора за цесия за попълване на запазената му част от наследството :

Въпреки твърдението на ищеца, че така описаното поведение на ответника ангажира деликтната му отговорност, съдът намира, че този иск е с

правно основание чл.12 от ЗЗД. При твърдението за вреди от недобросъвестно поведение на ответника в договорното правоотношение на страните по договора за спогодба от 31.07.2017г. съдът намира, че процесното обезщетение не може да се основава на извъндоговорно правоотношение, каквото е непозволеното увреждане. Нормата на чл.12 от ЗЗД установява специална договорна отговорност за обезщетяване на вредите от недобросъвестни действия при воденето на преговори и сключването на договори, каквото в случая се твърди по същество. Неправилната правна квалификация на иска, дадена в доклада на делото, не накърнява процесуалните права на страните, тъй като относимите факти и доказателствената тежест за установяването им са идентични.

По този иск ищецът твърди, че укривайки факти и поставяйки го в заблуждение относно възможността за получаване на плащане по договора за цесия, ответникът е действал недобросъвестно при сключването на договора за спогодба от 31.07.2017г. и от това са ищецът е претърпял подлежащи на обезщетяване вреди – получил е със 100 000 лв. по-малко от договореното попълване на запазената му част от процесното наследство. С оглед на така заявената вреда на ищеца съдът намира за ирелевантни отношенията на страните по посочения договора за спогодба от 31.07.2017г. Съгласно чл.365, ал.1 от ЗЗД договорът за спогодба се сключва за прекратяване на един съществуващ спор чрез взаимни отстъпки на страните. Спорът на страните по възстановяването на запазената част на ищеца от наследството на баща му първоначално е уреден с така посочения договор за спогодба от 31.07.2017г. Впоследствие е одобрена съдебна спогодба на страните от 04.09.2017г., която представлява нов договор за спогодба по смисъла на чл.365, ал.1 от ЗЗД. Този извод се налага при граматическо тълкуване на спогодбата, постигната в съдебно заседание на 04.09.2017г., която е описана като самостоятелно договорно правоотношение на страните /„подписа се настоящото споразумение за следното“/, така и с оглед разликите в съдържанието на двата договора за спогодба /при съдебната спогодба липсват договорки относно договор за цесия/. Одобрената съдебна спогодба на основание чл.234, ал.3 от ГПК има силата на влязло в сила съдебно решение, поради което на основание чл.297 от ГПК е задължителна и за настоящия съд относно начина на уреждане на отношенията на страните по възстановяването на запазената част на ищеца от наследството на баща му. Ето защо съдът приема, че спорът на страните по наследството на баща им и възстановяването на запазената част на ищеца са уредени с по-късно сключената съдебна спогодба от 04.09.2017г., която не съдържа задължения за сключване на договор за цесия в полза на ищеца за вземане в размер на 100 000 лв. Поради това съдът приема за ирелевантно знанието на ответника за фактите относно възможността за изпълнение на вземането по процесния договор за цесия и евентуалното въвеждане на ищеца в заблуждение при спогодбата от 31.07.2017г., въведена като основание на този иск.

По изложените съображения така предявеният иск е неоснователен и

ще бъде отхвърлен, което налага разглеждането на следващата евентуално съединена претенция.

По евентуално съединения иск за заплащане на основание чл.100 от ЗЗД на вземането от 100 000 лв., предмет на договора за цесия от 31.07.2017г. :

Не е спорно, че цедент /прехвърлител/ по този договор за цесия е „Панорама – 2000“ ЕООД. Макар при сключването на договора ответникът Л. К. Г. да е действал като управител и представител по закон на това търговско дружество, той не е страна в материалното правоотношение по договора за цесия, поради което не е материалноправно легитимиран да отговаря за съществуването на вземането на основание чл.100, ал.1 от ЗЗД. Ето защо осъдителният иск срещу него е неоснователен и ще бъде отхвърлен.

По следващия евентуално съединен иск за заплащане на сумата от 100 000 лв. като обезщетение за неоснователно обогатяване на ответника от непопълването на запазената част на ищеца с вземането по цесията поради нищожност на договора за цесия :

Съдът приема и този иск за неоснователен по изложените съображения за окончателно уреждане на спорните отношения на страните с одобрената съдебна спогодба от 04.09.2017г., а не с договора за спогодба от 31.07.2017г. На основание чл.234, ал.3 вр. чл.297 ГПК и чл.365, ал.1 вр. чл.20а, ал.1 от ЗЗД съдът приема, че с одобрената съдебна спогодба са окончателно уредени отношенията на страните по спорното наследствено правоотношение и по възстановяването на запазената част на ищеца от това наследство. В рамките на поетите с тази спогодба задължения липсва такова по бъдещ договор за цесия в полза на ищеца. Поради това липсва извъндоговорно правоотношение по неоснователно обогатяване, каквото претендира да е налице ищецът /чл.59 от ЗЗД/. Въпреки твърдяната като основание на този евентуален иск нищожност на договора за цесия, не е налице и неоснователно обогатяване по чл.55, ал.1, предл.1 от ЗЗД, тъй като претенцията не е насочена към страна по отпадналото основание /нищожния договор за цесия/, а към ответника, който се явява трето лице по това правоотношение и не е материалноправно легитимиран да отговаря за евентуално неоснователно разместване на блага. За пълнота следва да се отбележи, че не е налице и хипотезата на чл.23 от ЗЗД, тъй като обещаното с договора за спогодба от 31.07.2017г. действие на третото лице, каквото се явява цедентът „Панорама – 2000“ ЕООД, формално е извършено - договорът за цесия е сключен. Въпреки че съгласно чл.4 договорът за цесия също е сключен за уреждане на отношенията на страните по наследството на баща им, съдът приема, че този договор не може да ангажира отговорност на ответника, който не е страна по него. Тъй като съгласно клаузата на чл.4 договорът за цесия се сключва и за уреждане на отношенията по гр.д. № 2171/ 2015г., следва отново да се има предвид, че спорът по това дело е окончателно разрешен с одобрената по делото съдебна спогодба, с която е определен размерът на запазената част на ищеца от

наследството на баща му и начините за възстановяването ѝ.

Мотивиран от горното, Бургаският окръжен съд

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ иска на П. К. Г. с ЕГН ***** от ****, със съдебен адрес гр. Бургас, ул. „Сливница“ № 31, ет.1 - адвокат А. Т., **за осъждане** на Л. К. Г. с ЕГН ***** от ****, със съдебен адрес гр.Бургас, ул. „Васил Априлов“ № 16, ет.3, офис 2 – адвокат Д. Н., да му заплати сумата от **100 000 лв.**, ведно със законната лихва от предявяването на иска на 25.02.2022г. до окончателното плащане, предявен на следните евентуално съединени основания : - обезщетение за непозволено увреждане на ищеца, извършено от ответника от укриване на факти и поставянето му в заблуждение относно предмета на постигнатите уговорки по чл.6, ал.3, т.5.2. от сключения между страните договор за спогодба от 31.07.2017г.; - на основание чл.100 от ЗЗД ответникът дължи на ищеца вземането по чл.6, ал.3, т.5.2. от договора за спогодба, предмет на договор за цесия от 31.07.2017г.; - със сумата ответникът неоснователно се е обогатил за сметка на обедняването на ищеца при уреждане на отношенията по попълване на запазената му част от наследството на К.П. Г..

Решението подлежи на въззивно обжалване пред Апелативен съд – Бургас в двуседмичен срок от връчването му на страните.

Съдия при Окръжен съд – Бургас: _____